

DANICA.

Katolišk cerkven list.

№ 14.

V četrtek 1. moliga travna 1852.

Tečaj 7.

Od terpljenja Gospodoviga.

(Poleg latinskiga.)

Žalujte oči, in točite solzé,
In poka britkosti naj vsako serecé;
Ko zvé, kaj je terpel Narvišiga Sin
Od grešnikov ran, bolečin.

Oh glejte! služabnikov grozna druhal
Napade Gospoda, ki se ji je podal;
Ga tolče v obličje, in božjo glavó
S pestmi mu razbija strašno.

O ljudstva začujte! preljudi Gospod
Oblit je s kervjo po životu povsod;
Že trinog s tepenjem nemilim divja,
Glasu pa nedolžni ne da.

Kdo solz bi ne točil? izmislil je spet
Si novo terpeženje narod nesvet;
Pritisne na glavo prederznežev strast
Mu ternjevo krono v nečast.

Ni konca hudobe! Gospod je peljan
Na kraj, ki v razbojnikov smert je odbran;
Do kralja nebeškiga se ne boje
Krivični stegniti roké.

O greh nezaslišán, na križ je perbit
Vesoljniga sveta vladar prečastit;
Smert bitko stori tam, in z glasam podá
V Očetove roke duhá.

Gospodu, ki nosil je toliko ran,
Naj hvala razlega se sleherni dan;
Njegovo imé naj razglašá povsod
Do neba človeški ves rod.

H.

Iz pastirskiga lista prečastitiga Lavantinskiga Škofa.

(Dalje.)

Sveta cerkev želi, naj bi vsak vernik v svoji domači cerkvi saj o velikonočnim času svete zakramente prejel, ako nima posebniga uzroka, v kako drugo cerkev iti. V domači cerkvi je prav za prav božja miza za te pogernjena, kjer se za tebe sveta masa posebno daruje, pri kateri boš enkrat počival, in se bo tudi še po tvoji smerti za tebe molilo. Tvoji lastni pastirji imajo sveto dolžnost za te skrbeti, in na vse svoje gledati, de opravijo sveto velikonočno pobožnost; ti pa imaš tudi sveto dolžnost svojim domačim, znancam in sosedam dati lep izgled, naj tvojo pobožnost videvši hvalijo Očeta, ki

je v nebesih. Oh, kdo bi se veselja ne razjokal, viditi ovčice krog svojiga pastirja, bogate in revne, gospodarje in posle, starše in otroke ogernjene v svatovsko oblačilo posvečujoče gnade in prijaznosti božje, kako pobožno obhajajo vsi eniga duha in sereca vedni spomin naj večji ljubezni Jezusove! To je gotovo živo znamenje občestva (gmajne) Svetnikov, ktero Bog veselo gleda in obilno blagoslovi. Nimajo torej prav taki kristjani, ki v ptuje, dalne cerkve gredo za veliko noč svojo spoved in sveto obhajilo opravljat, kakor bi jih bilo doma naj svetjšiga opravila sram, kakor bi se pred svojimi domačimi znanci in sosedi v naj imenitniši božji službi skrivali, namesti jim svetili z lučjo svoje pobožnosti, posebno oni, ktere je Bog postavil kakor luč, naj bi vsim svetili, ki so v hiši, srenji ali soseski. Slabe ovčice so, ki brez praviga uzroka zapustivši svojiga pastirja in svojo cerkev okoli letajo, gostokrat priložnosti iskaje se ne popraviti, marveč le v nepokori ostati, kar je takim velik, smertin greh. Torej je sv. Karl Boromej svojim duhovnim pastirjem naročil, naj le takim pripusté iti drugam k spovedi, od katerih vedo, de ne grejo iz duha nepokore.

Ako se pa v dobrim namenu v drugo cerkvo k spovedi podaš, izberi si spovednika po volji božji, kakoršniga je tebi potreba, in prosi Boga, de dobriga najdeš. „Kakor svojih telesnih bolezni ne zaupamo vsakimu, na kteriga naletimo, ampak le njemu povemo, kteri nas ozdraviti zna, uči sv. Bazili, ravno tako se imamo tudi grehov svojih le takimu spovedati, ki nas zamore njih ozdraviti.“ In naj bi ravno imajo vsi postavljeni spovedniki to oblast, vender vsi za vsakiga niso. Si imamo spovednika izbrati, izberimo si takih, ki nas ne ponesó na svojih ramah pregrešne lehkote v pogubljenje, ampak nas popeljujejo po stermin stezi prave pokore v izveličanje. — Pa tudi na posledne dni velikonočniga časa svoje spovedi ne odlagaj po gerdi navadi slabih kristjanov. Skušnja uči, de, kteri pri velikonočni spovedi zadni — so po veliki noči v starih pregrehah prvi.

Kedar pa sveta mati katoliška cerkev hoče, in tako oistro zapoveduje, se saj enkrat v letu izspovedati in o veliki noči presveto rešnje telo prejeti; noče slabih kristjanov podpirati, ki mislijo, de je zadosti samo enkrat v letu opraviti to svojo izveličansko dolžnost. Kaj takiga misliti ali clo terditi Bog ne daj! Naša skerbna mati le močno želi, prosi in opominja v vesoljnim Tridentinskim zboru po neizrečni milosti našiga Boga vse in vsake, ki se kristjani imenujejo, naj bi se združili v tem znamenju edinosti, v tej zavezi ljubezni, pomnili to-

like veličasti in neskončne ljubezni Gospoda našiga Jezusa Kristusa, ki je dal svojo drago življenje v naše odrešenje, in svojo meso nam v živež, naj bi te svete skrivnosti njegoviga telesa in kervi s toliko krepostjo vere in s tako gorečo pobožnostjo obhajali, da bi pripravljeni in vredni bili ta nebeški kruh prav pogosto prejeti, naj bi jim bilo v dušno življenje in k večjemu izveličanju, in oni oživljani iz te ptuje dežele srečno došli na dom nebeškiga Očeta, kjer bodo ravno ta angelski kruh, ki ga zdaj v posvečeni podobi prejmejo, brez podobe vživali.

Skerbni, za izveličanje svoje vneti kristjan naj hiti k sveti spovedi po vsakim nesrečno storjenim smertnim grehu, ker večji nevaršine na svetu ni, kakor v smertnim grehu brez posvečujoče gnade božje živeti in nesrečno umreti. „Bodite pripravljeni, veli Jezus, ker ne veste ne ure ne dneva, kedar Gospod pride in vas pokliče, dati odgovor od vašiga hiševanja.“ Pripravljen je pa, kdor v stanu posvečujoče gnade božje živi, brez ktere ne zamore kaj za večno življenje vredniga storiti. Ako se vrežeš ali hudo vsekaš, ne odlagaš do velike noči rane obezati. Vsak smertni greh je smertna rana, sveta spoved je zdravilo: poprej ko se izspoveš, lažkej ozdraviš in se poboljšaš. Kdor dolgo odlaga, se težko ali pa clo ne spokori. — Skerbni kristjan se tudi malih grehov večkrat v letu v zakramentu svete pokore očisti, da ne zabrede v hude pregrešne navade, ki iz malih grehov rade prirastejo. „Ne zanemari malih grehov, kakor bi kaj ne bili,“ uči sv. Avgustin, „in če te njih gerdoba ne peče, naj te njih število straši.“ Pač bi bila nesnažna hiša, ktera bi se le enkrat na letu pometla; tudi naša vest čedna ni, ako se le o veliki noči očisti, in še tistokrat po navadi le slabo. Kako boš svojo vest prav izprašal, ako nisi celo leto na to porajtal? — Kako obudil pravo grevengo, ako si njo clo pozabil? — Kako se čisto spovedal, ako še spovedi začeti ne znaš? Tudi per božji mizi boš nevredno sveto rešnje telo zavžil, poteptal Sina božjiga, po besedah sv. Pavla, sam sebi obsojbo (pogubljenje) jedel in pil, ker ne razločiš telesa Gospodoviga, in tako dvojin božji rop storil, česar nas večni Bog ovari!

(Konec sledi.)

Vošila zastran katekizma.

(Konec.)

Poslednji časi so povsod to spoznanje bolj živo obudili, da večji edinost v katekizmi bi obilniši sad pri kersanskim ljudstvu prinesla; zlasti na Nemcih so se spet bolj ali po rimskim ali po Kanizjevim katekizmu ravnati začeli, vonder pri vsem tem je še velika različenost očitna. Visoko častiti škofje avstrijskiga cesarstva so v zboru 1849. leta svoje oči tudi na potrebo dobriga in ediniga katekizma za ljudstvo obrnili, in gotovo bodo ob svojem času tudi blagi sklep spolnili. Ko bi kaki rimski katekizem za ljudstvo ravno tako na svetlim bil, kakor je uni za duhovne pastirje: zdi se, da bi se pač veliko lažje naše želje po dobrim in edinim katekizmu spolnile. Morebiti je ravno Belarminov katekizem nekakošno občno cerkven, saj bi se to po obilnim pretolmačenji v razne jezike misliti moglo; vonder kaj več ne vemo za to stran reči, ker se nemški in francoski katekizmi sicer povsod ponujajo, kaj italijanskiga in rimskiga pa se raji za-

molčuje, blezo pri nas le učene bukve vedo za Belarminov katekizem. Morebiti bi ne bilo napačno, pri izdelovanji noviga katekizma enkrat pogledati, kaj neki v Italiji zlasti v Rimu od katekizmov imajo; lahko da bi se od ondod tudi kaj dobriga in lepiga v zgled dobilo.

Vonder, dokler od zgorej, to je od višjih pastirjev cerkvenih, ne bode nov katekizem izdan, naj bo dopušeno, nekatere vošila zastran dozdanjih slovenskih katekizmov izreči, zlasti v Ljubljanski škofiji. Kteri katekizem de naj kakor redovni v Ljubljanski škofiji velja, so milostivi knezoškof v posebnim oglasu vlanskiga leta izrekli; ta je namreč „kerfhanfski katolfski nauk sa fhole na kmetih,“ izdan na Dunaji; z njim so tudi „berila in evangelii“ ondi izdani v molitvah pri očitni službi božji edini. Tisti katekizem je sicer kratik, tudi nima prašanj; in tedaj marsikteri učenik kersanskiga nauka ne samo za cerkev, ampak tudi za šolo rad kteriga bolj obsirniga privzame; v šoli posebno radi imajo „kratek katekizem v vprašanjih in odgovorih,“ kteri je vlansko leto že v šestim natisu na svetlo prišel. Kakor je ta katekizem pripravin, vonder človeku težko de, nekatere poglavitne prašanja v njem pogresati, in v molitvah drugač besede zadevati, kakor pa se iz evangelskih bukev v cerkvi molijo. Ta katekizem se hitro prodaja, in kmalo bo morebiti spet noviga natisniti treba; tudi bi vošiti bilo, da bi bil v novim pravopisu natisnjen, ker zdaj v šolah povsod novi pravopis velja. Ali bi ne bilo mogoče, o ti priloznosti nekatere besede preurediti, nekatere prestaviti? Naj ne misli kdo, da bo s tem zmešnjava prišla; zakaj večji zmešnjava je zdaj, ko na primero, božje lastnosti in božje čednosti v cerkvi drugač molimo, kakor jih pa v šoli iz katekizma beremo. Ako bi bila pa v novim natisu ktera beseda pridjana, bo vsak še bolj vesel; perve izdaje se bodo kmalo tudi potergale, ker popir ni večniga terpeža. Ako ne bo kdo zameril, se pridenejo tukej nekatere prašanja, ki se v tistim katekizmu težko pogrešajo. Namreč precej v začetku: kaj de je, ali kaj de uči katekizem, in v koliko delih ali poglavjih se razlaga? Dalje: zakaj de moramo verovati, kar cerkev verovati ukazuje? Ali je vera k zveličanju potrebna? Dalje: de je Bog stvarnik, ohranjevavec in vižar (vladar) vsih reči. Izvirni greh bi se morebiti bolj prav razložil s tem, da je bil v izviru ali začetku (in origine) storjen, da je vir vsiga družiga hudiga. Dalje prašanje: kdo de je Mati Jezusova? kdo njegov rednik? Kdaj de je Jezus učiti začel? Pod kom de je Jezus terpel? Poglavitno prašanje, na ktero se ves nauk od odrešenja in posvečenja clovekoviga opira, je to: Kaj de nam je Jezus s svojim terpljenjem zaslužil? namreč odpusenje izvirniga in drugih grehov, rešenje od oblasti satanove in od večnih in časnih strafig, posvečujočo in tudi djansko gnado, in večno zveličanje. Dalje: Kaj de je gnada božja? in kolikera de je? namreč posvečujoča in djanska. Tudi bi se poslednja člena apostolske vere v več prašanj razločiti mogla. Dalje pri razlaganji angeloviga česenja prašanje: iz koliko delov je angelovo česenje? Pri cerkvenih zapovedih prašanje: ali ima cerkev oblast zapovedi dajati? Morebiti bi konec zakramentov ne bilo napačno prašanje: Kaj de so cerkveni žegni? in kolikeri de so? de namreč z nekterimi se stvari v božjo službo posvečujejo, z nekterimi se božja pomoč v dušno in telesno srečo clovekovo izprosi. Pri kersanski pravičnosti še prašanja: Kaj je čed-

nost? in kaj so božje, kaj djanske čednosti? in kaj svetje? In pa: kateri so pomočki se greha obvarovati in v dobrim rasti? namreč v kratkim: čuti in moliti. Kdor te prašanja pogleda, bo gotovo pravdal, da bi bilo primerjeno jih pristaviti. Ni potreba tako tanke vesti biti, kakor da bi se v bukvah, ki so enkrat natisnjene, ne smela beseda prenarediti, (se vé de v važnih rečeh ne brez višjiga poterjenja). Na Nemcih zdaj posebno slovi katekizem Šusterjev in pa Rezniški (Regensburški); vonder če kateri novi natis na svetlo pride, mu stoji spredelež beseda: popravljen, zboljššan natis. Sicer večno popravljanje ne velja veliko, pa enkrat kaj popraviti, je dostikrat potreba. H.

Pogled v Bosno.

Komaj 6 ur od Karlovca uno stran Une je gorata, zdrava in rodovita turška dežela Bosna. Njeni vladarji so bili nekda pod oblastjo ogerskih kraljev; konec 13. stoletja pa so postali sami svoji; še več, 1357. leta si je bosniški ban kraljevo ime perlastil in tako je imela Bosna svoje kersansko-katoliške kralje do l. 1463. Grozovitni sultan Mahomed II. je bil namreč v tim letu s svojimi divjimi Turki bosniško veliko mesto Jaico v svojo oblast spravil, Štefana, kateri je bil peti kralj te dežele, vjel in ga ukazal živiga odreti. (Fleury tom. 23. livr. 112.) Njegove mlade otroke je pa dal Mahomed poturčiti; le kraljica Katarina je bila ušla in perbežala v Rim, kjer je ravno papež Sikst IV. sveto leto obhajal, in v tim mestu je 1478. leta umrla. V svoji zadnji volji je ona svoje kraljestvo rimski cerkvi zročila, vonder s to pogojo, da to njenimu sinu nazaj gre, če bo on kdaj turke in njih vero popustil in bo spet kristjan. Ali zastonj; Bosna je še današnji dan turška! Njeni prebivavci, kerpki Slovani serbskiga jezika, so bili v 15. stoletji še večji del katoličani, le nekaj je bilo razkolnikov. Skorej 400letna turška oblast je pa kersanstvo čedalje bolj spodkopala; dan današnji je izmed 860.000 bosniških prebivavcov komaj 150.000 katoliških, kateri bolj per avstrianski meji prebivajo, 190.000 je starovercov, nekaj je tudi judov, čez 470.000 pa je Mahomedancov. Pervaki namreč so že od začetka turške obsede kersansko vero s turško zamenili, in milo je slišati, kako je zgodba te pešice kristjanov čedalje bolj žalostna in strašna. — Kristjanam je bilo že poprej prepovedano nove cerkve zidati ali stare popravljati; v skednih in po družih revnih krajih so jim očetje frančiškani božjo službo opravljali. — In ako jim je že vlada v Carigradu pretežek jarm nakladala, so mogli oni še veliko več sile prestati od svojih rojakov, poturčenih pervakov. Iz ust moža, ki je bil 1844. leta v družbi nekterih duhovnov v mejno mesto Bihač za nekoliko ur stopil, smo slišali, kako so tim popotnikom bosniški zatérani kristjani roke kuševali, pa le s strahom, da bi jih kateri poturčen Bosniak ne vidil, in kako so turški otroci za popotniki „kavri, kavri“ (giavri t. j. neverniki) upili. — Poturčeni Bosniaki so carigraški vladi dostikrat nepokorni; 1832. leta so bili hud punt napravili; ravno tako v l. 1849–1850.: kristjani (tukaj raja imenovani) so pa mirni bili. Sultanov polni marsal — sersaskier Omer paša, ki je poturčen Hrovat Latas, je le z močno armado rovarje zamogel pokrotiti. Veliko so terpeli spet tukaj nedolžni kristjani, po eni strani od puntarjev, ker niso hotli z njimi vleči,

po eni pa od sultanove vojašine, ki so ji mógli živeža dajati in donašati. Per taki zvestobi kristjanov se je smelo upati, da jim bo po udušenim puntu težki jarm kaj perljajšan v hvaležnost za njih zvestobo, — v hvaležnost tudi do kersanskih deržav, ktere so že v tim stoletji dvakrat sultanovo deržavo razdertja otele. V l. 1833. so namreč Rusi in v l. 1840. Anglezi in Avstrianci Turku pomagali. Ali prazno upanje! Ravno letas se vedno le hujši in hujši reči iz Bosne slišijo. Kristjanam je celo prepovedano zanaprej od Turkov zemljiša kupovati, in kar so jih v 5 letih sem nakupili, jih morajo po tisti ceni turkam nazaj dati, po kateri so jih bili kupili, in ne za zboljšanje zemlje, ne za poslopja, ki so jih na nji napravili ne dobé nobene odškodnine. — In kar je še hujši, vsi katoliški duhovni in staroverski popi in pervaki kristjanov so potaknjeni po ječah; ni ga dušniga pastirja, da bi novorojene kerstil, mertve po kersansko pokopal, ali jim delil sv. zakramente. Že se tudi perpoveduje drugej neslišano trinoštvo, da so v nekterih krajih turki kristjanam otroke pobrali, da bi jih v Mahomedovi veri zredili. To nas spomni na nekdanje janičare, ko je Urhan, drugi sultan turški, na svet svojiga velikiga vezira Alreddina in vojniga sodnika Kara-Halil-Cendereli-a to grozovito derhal iz kersanskih fantičev napravil bil, ktere so lovili in v mahomedanski veri odredili. Kakor se je per nas grajšakam desetina od drobnice odrajtovala, tako so mogli ubogi kristjani pod turško oblastjo deseti del vsih svojih otrok turku za janičare prepustiti! Od l. 1685. je to jenjalo, in v l. 1826. so janičari zavoljo nepokorsine sploh pokončani bili. Sultan Mahmud II. jih je bil ukazal do 20.000 pobiti.

Turki natolevajo, da se med kristjani panslaviška homatija plete; pravijo, da so v Carigradu več prekucijskih bukev zasačili, ki so bile Bulgaram namenjene. Ali kdo bo turški zvijačnosti verjel? Ako bi bili kristjani res kaj zoper vlado mislili početi, bi bili to storili v l. 1828–29., 1833., 1839. in 1850., ko je sultan z Rusi, Egipčani in bosniškimi puntarji toliko imel opraviti, ne pa zdaj, ko je povsod mir. — Kristjani si niso zdaj v Bosni premoženja, prostosti, se življenja več ne svesti; njih dosti je že pobegnilo v Dalmacio, in hočejo tam raji od pomanjkanja konc vzeti, kakor se v domačijo verniti. — Pravo divje preganjanje kersanstva se tedaj tam vnéma! — Za staroverske Moldavce, Valahe, Serbe in Černogorce se je rusovska vlada močno pognala in se se za nje poganja. Mahomedanska silovitost turkov jih ne more, ne sme več stiskati, akoravno prvi troji še plačujejo dacio sultanu. Kdo pa se bo usmilil ubozih katoličanov? — V. S.

Iz pisma gospod misionarja Martina Dovjaka.

Kako da so misionarji skoz Nubiensko pušavo do Hartuma popotvali, nam pismo gospod Dovjaka takole perpoveduje: „Ko se je bila ladija odpeljala, smo se v šotore spravili, in precej zraven je bilo šotorišče dveh francoskih tergovcov, ki sta doslej malo časa v Asuanu živela, zdaj pa se nam perdužila, v Hartumu srečo poskusit. Tukaj smo nekoliko skrinj prekladali, ker so bile za prevožno skoz pušavo pretežke, ter smo zvedili, da nobena skrinja ne sme čez poltretji cent imeti, če še hoče kdo zanjo velbljuda dobiti, ki se z enakima

skrinjama otovori, čez pet ali šest centov male egip-
tovski teže pa ne more nesti. Do 26. listopada je bilo
po previdnosti prečastitiga gospod namestnika za popot-
vanje skoz pušavo vse perpravljeno, velbljudi so bili
preskerbljeni, vervi za pervezanje naših skrinj so bile
spletene, in mehovi so bili z vodo napolnjeni; zdaj te-
daj so velbljude otovorili, mi sami smo se nanje usedli,
in napotila se je vsa množica: mi, oba francoza in slu-
žabniki, 110 velbljudov, 4 osli, in okoli 50 arabcev,
kteri so skoz in skoz peš hodili, malo kruha jedli, ki
so si ga sami iz dure napravili, in so vunder vedno za-
dovoljni in veseli bili. Perva dva dni smo hodili veči-
del med hribi, potem pa po razširjenih, z drobnim pe-
skam potresenih ravninah, v kterih smo nar zapeljivši
prikazni rek, morja, otokov in dreves zagledali. Zrak
ni bil prevroč, ker so ga mirni juterni in polnočni ve-
trovi skorej vsaki dan ohladili. Vsako jutro o zari nas
je glas vodnikov zbudil, ki je glasno klical: „Šah Abd
el Kader,“ znamenje popotovanja dati, in tako smo šli
dalje do terde noči, le opoldne smo dve uri počivali, si
jedil perpraviti. Med potjo smo se pogovarjali in pre-
pevali, in tako je dan za dnevam preteklo, veliko bolje
in srečniši, kakor sim perčakoval. Osmi dan popotva-
nja skoz pušavo smo zvečer že tako blizo Nila peršli,
de nam je arabljan že vode iz njega zamogel pernesti,
in deveti dan zjutraj smo brez vse nesreče med petjam:
„Hvala bodi Gospod Bogu“ zopet do Nila v Abu Hamed
došli. Tukaj smo dva dni počivali; potem smo se pa
spet na velbljude usedli in v Berber podali. Naša pot
je bila zdaj skorej vedno ob Nilu, in to popotvanje bi
bilo prav prijetno bilo, ko bi nas nenavadin mraz ne
bil napadel bil; polnočni vetrovi so bili sosebno zjutraj
in zvečer tako merzli, de se je sleherni varno v plajš
zavil. Med tem je pa Berberski poglavar zvedil, de imajo
naš prečastiti Gospod namestnik priti, ki jih je prav
dobro poznal; poslal jim je naproti dromedarja več ko
en dan deleč, in jih je povabil, per njem ostati; ko smo
v Berber 12. grudna peršli, smo bili tudi vsi k njemu
povabljeni; stanovali smo tedaj v poglavarjevem poslop-
ju, in smo tudi v dan prihoda per imenovanim pogla-
varji obedovali. V Berberu smo blago hitro na ladije
spravili, in 15. grudna zjutrej smo se odpeljali v terd-
nim upanju, de bomo božične praznike že v Hartumu
praznovali, in naše želje bi se bile tudi spolnile, ko bi
nam ne bil veter nagajal, še bolj pa lenoba brodnikov,
ki so za vse večji veselje imeli ko za delo; in zavoljo
tega smo se le v saboto 27. grudna popoldne v Hartum
došli. Veselja nam je serce poskakovalo, ko smo kraj
svojeja popotovanja dosegli in v domači vert stopili, kjer
so nas e. k. avstrijski oskerbnik Dr. Reiz in drugi prav
prijazno sprejeli in pozdravili. V poživljenje so nam
ravno naterganiga grozdja in smokey iz domačiga verta
podarili.

Tedaj smo na svojim mestu, in — vsi zdravi, ve-
seli in čversti. — Če pomislimo mnogo nevarnost, ki
so jim popotniki po teh krajih podverženi, in mnogo te-
žav, ki jih je na tako dolgim potu prestati, in vedno
spremenjenje vremena, moramo neskončno previdnost
božjo spoznati, ki je sleherni nesrečo od nas odvernila
in nas vse zdrave ohranila. Perpisujemo to molitvam,
ki jih Evropejci za nas opravljajo, — in iz hvaležnosti
bomo ljubezen svojih podpornikov s tem povernili, de
bomo vsak dan Gospoda prosili, jim srečo in zdravje
podeliti. Precej v nedeljo smo zahvalno pesem zapeli,
in vsi iz dna svojiga serca Boga hvalili, ki nas je tako
dobrotljivo po vsim potu varoval.

V Hartumu smo dobili dva duhovna, gospoda Pe-
demente in Zara; gospod Angelo Vinco je že od lani

na beli reki per Bari-skih zamorecih. Kakor se kaže, se
pred kozoperskam ali listopadam po beli reki ne bomo
peljali. Božji volji se popolnoma vdamo!

Ogled po Slovenskim.

Ministerstvo očitniga uka je dosedanjiga namesto-
vavca Dr. Gregorja Tušarja praviga gimnazialni-
ga učenika v Ljubljani poterdilo.

Gospod Martin Jerala, namestnik v Slavini,
je 27. sušca za vročinsko boleznijo umrl. Naj v miru
počiva!

Gotovo je, de bodo o svetim Jurju štiri usmiljene
sestre iz Gradea v Ljubljano prišle. Stanovanje jim je
že najeto. Stregle bodo bolnikom po hišah. Upajmo, de
bo neskončno dobrotljivi Bog trud katoliškiga duha vne-
tih mož, ki si za vpeljanje usmiljenih sester v naše mesto
s toliko gorečnostjo perzadevajo, tako blagoslovil, de
tega lepiga cveta keršanske ljubezni ne bomo samo za
poskušnjo, ampak stanovitno uživali!

Ravno so v Blaznikovi tiskarnici drugič natianjene
bukve na svitlo peršle: Liliya v božjim vertu ali
deviški stan, njegova lepota in pomočki ga ohraniti. Po
spisih sv. M. Alfonza Liguorskiga, s perstavkam svete
maše in raznih molitev. Kdor hoče ženski mladosti, za
ktero so zlasti spisane, lepih pirhov podati, naj ji jih
omisli! Dobe se per L. Kremžarju v Ljubljani kot šol-
ske darila vezane po 15 kr.

Razgled po keršanskim svetu.

Modroslovski profesor Dr. Hanuš v Pragi je od
službe odstavljen, ker je v prekucijskim in nekeršan-
skim duhu zapeljiviga prajšovskiga modrijana Hegel-
na, kteri je, kakor Spinoza, Fichte, Schelling, prav
ajd, mladost v šoli učil. Službini dohodki so mu pa ostali.

Egiptovsko. En Sirjan in ena koptiška žena
sta se razkolništvu odpovedala in v naročje svete ka-
toliške cerkve vernila. Tudi med muhamedanci se ve-
liko nagujenje do katoliške cerkve kaže. Aliturska vla-
dija je zanje skoraj nepremagljiva opovera. Veliko bi
se jih dalo kerstiti, pa se hudih nasledkov bojé. Ena
žena in en gospodar sta posebno dobro podučena in se
z ljubeznijo in gorečnostjo keršanskih čednost vadita;
v katoliško cerkev stopiti si pa ne upata. Te uboge
duše se, kakor sporočujejo, večidel na molitev kristja-
nov zanašajo in sosebno udov družbe za razširjanje vere.

Izhodna India. „Madras Examiner“ naznani,
de so štirje malikovavci iz nar imenitnišiga stanu katoli-
ško vero sprejeli. Odpovedali so se vsimu posvečnemu
dobičku in bati se jim je bilo od malikovavcov nar gro-
zovitnišiga preganjanja. Njih spreobrnjenje se molitvi
mladenca iz njih rodovine perpisuje, ki je pred nekaj
časam očeta, mater in vse svoje zapustil, v seminiše
v Caroomuthumpetty ubežal in se dal kerstiti. Zdaj se
perpravlja zakrament mašnikoviga posvečevanja prejeti.
Štirje malikovavci so bili v Darapooru keršeni. 15. ve-
likiga serpana 1851. je bilo 20 oseb v Oatacasnundu
keršenih.

V „Volkshalle“ se piše iz Londona od 20. sveč.,
de so spreobračanja h katoliški veri tako obilne, de no-
ben dnevnik ni v stanu vsih ošteti. Bog jih šteje in to
je dosti. Med drugimi ste dve hčeri nekiga angleški-
ga pridgarja.

Odgovor

Gospodu G. H. v L. na vprašanje od 23. p. m.: „Iz ust
spoštovaniga gospoda Vaše občine.“ Vredništvo.